sygn. akt: **D 15/2020**

ORZECZENIE

dnia (…) roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodnicząca: radca prawny **Paweł Strzelec**
Sędziowie: radca prawny **Anna Jakubowska-Rybczyńska - sprawozdawca**
radca prawny **Tomasz Marzec**

Protokolant: aplikant radcowski Szymon Michalak

w obecności **Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego **Beaty Ogrodnik - Kołodziejczyk**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (…) r.
sprawy radcy prawnego (…), urodzonej dnia (…) r. w (…), córki (…) i (…), zamieszkałej w (…), ul. (…)

obwinionej o to, że:
jako pełnomocnik p. (…) nie usunęła, pomimo prawidłowego doręczenia wezwania Sądu, braków formalnych skarg kasacyjnych skierowanych do Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie sygn. akt (…) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (…) z dnia (…) r. oraz w sprawie sygn. akt (…) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (…) z dnia(…) r., polegających na zobowiązaniu do złożeniu dodatkowego, jednego egzemplarza odpisu każdej skargi, co skutkowało odrzuceniem skarg kasacyjnych w tych sprawach,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

uznaje obwinioną r. pr. (…) **winną tego, że:**
jako pełnomocnik p. (…) nie usunęła, pomimo prawidłowego doręczenia wezwania Sądu, braków formalnych skarg kasacyjnych skierowanych do Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie sygn. akt (…) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (…) z dnia (…) r. oraz w sprawie sygn. akt (…) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (…) z dnia (…) r., polegających na zobowiązaniu do złożeniu dodatkowego, jednego egzemplarza odpisu każdej skargi, co skutkowało odrzuceniem skarg kasacyjnych w tych sprawach,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy

Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego
i za to:

I. na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionej karę nagany;

II. na podstawie art. 70^6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zasądza od Obwinionej radcy prawnego (…) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 1559 zł (słownie: tysiąc pięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych).

Przewodnicząca Członkowie
Paweł Strzelec Anna Jakubowska-Rybczyńska Tomasz Marzec

Sygn.akt D 14/2020

Uzasadnienie

Na rozprawie w dniu (…). Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, zwany dalej Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym, rozpoznawał sprawę z wniosku z dnia (…) r. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych Beaty Ogrodnik-Kołodziejczyk, zwanej dalej Z-cą Rzecznika Dyscyplinarnego - o ukaranie radcy prawnej (…) obwinionej o to, że jako pełnomocnik p. (…) nie usunęła, pomimo prawidłowego doręczenia wezwania Sądu, braków formalnych skarg kasacyjnych skierowanych do Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie sygn. akt (…) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (…) z dnia (…) r. oraz w sprawie sygn. akt (…) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (…) z dnia (…) r., polegających na zobowiązaniu do złożeniu dodatkowego, jednego egzemplarza odpisu każdej skargi, co skutkowało odrzuceniem skarg kasacyjnych w tych sprawach tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W trakcie rozprawy Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego podtrzymywała swój wniosek o ukaranie radcy prawnego i zawnioskowała o ukaranie radcy prawnej (…) karą nagany.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dopuścił i przeprowadził na rozprawie dowody wskazane przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego zgromadzone przezeń w wyniku dochodzenia, jak również dowód z pisma obwinionej z dnia (…) r. i uznał je za w pełni wiarygodne. Przeprowadził także w trakcie rozprawy w dniu (…) r. dowód z dokumentów ujawnionych w trybie art. 387 § 4 kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74 pkt 1 ustawy o radcach prawnych, a znajdujących się w aktach sprawy. Dodatkowo przeprowadził dowód z protokołu z rozprawy z dnia (…).

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zebrany w sprawie daje podstawę do uznania, iż Obwiniona radca prawny (…) dopuściła się zarzucanego jej czynu polegającego na nieuzupełnieniu braków formalnych skarg kasacyjnych, o których mowa powyżej.
Dla pełnego obrazu sprawy postępowanie w niniejszej sprawie zostało zainicjowane wniesioną przez p. (…) do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie skargi w treści której poinformowano o popełnieniu przez radcę prawną (…) przewinienia dyscyplinarne polegającego na rażącym naruszeniu obowiązków zawodowych poprzez nieusunięcie, na wezwanie Sądu, braków formalnych skarg kasacyjnych skierowanych do Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawach sygn. akt (…) i (…) Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (…) polegających na złożeniu dodatkowego, jednego egzemplarza odpisu każdej skargi, co skutkowało odrzuceniem skarg kasacyjnych w tych sprawach, W ramach pisemnych wyjaśnień radca prawny podniosła, że współpraca z Pokrzywdzonym polegała na bieżącym wsparciu prawnym – porady prawne, projekty pism. Skarżący w postępowaniach przed organami administracji publicznej oraz przed sądami działał

samodzielnie. Zakresem współpracy nie było objęte prowadzenie spraw, do momentu wniesienia skarg kasacyjnych. Wtedy też po zapoznaniu się z aktami radca prawna (…) poinformowała Pokrzywdzonego, że szanse na zmianę orzeczeń są znikome. Ten poprosił jednak o sporządzenie skarg, co zostało wykonane przez radcę prawną (…), która przekazała Skarżącemu po trzy egzemplarze skarg przez nią podpisanych, z kopertami do wysyłki. W dniu (…) r. radca prawny otrzymała dwa wezwania do uzupełnienia braków skargi w sprawach sygn. akt (…) i sygn. akt (…) w postaci nadesłania do akt sprawy jednego egzemplarza odpisu skargi oraz uiszczenia opłaty 100 zł. Radca prawna, jak wskazała, niezwłocznie poinformowała o tym fakcie Pokrzywdzonego i przekazała mu wezwania. Nie ulega wątpliwości, zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, że powyżej opisane czynności odbyły się, bowiem częściowe uzupełnienie braków formalnych zostało osobiście dokonane przez Pokrzywdzonego. Nie zostały złożone jednak odpisy skarg, za co obciąża Obwiniona - Pokrzywdzonego, wskazując iż przekazała odpisy i dokładnie wyjaśniła co należy wykonać. Odmiennie wskazuje Pokrzywdzony, który neguje fakt otrzymania od radcy dodatkowego egzemplarza skargi. Dodatkowo radca prawna (…) oświadczyła, iż mając na względzie okoliczność przyjęcia pełnomocnictwa przy skardze kasacyjnej pomimo faktu, że klient w ramach współpracy działał osobiście, czuła się zobowiązana do rozwiązania zaistniałej sytuacji. W związku z czym dokonała zwrotu na rachunek bankowy Pokrzywdzonego wynagrodzenia otrzymanego w ramach zlecenia za sporządzenie dwóch skarg kasacyjnych do Naczelnego Sądu Administracyjnego w łącznej kwocie 600,00 zł. W trakcie całego przewodu przed Z-cą Rzecznika Dyscyplinarnego, jak i w toku postępowania przed tym Sądem radca prawna (…) potwierdziła, że nie uzupełniła osobiście braków formalnych skarg kasacyjnych w sprawach sygn. akt (…) i (…), do którego uzupełnienia została wezwana (…) r. przez Sąd jako pełnomocnik Pokrzywdzonego – co w ocenie Sądu ma pierwszorzędne znaczenie w sprawie. Radca prawny podniosła, jako okoliczność w jej ocenie łagodzącą, że nie mogła osobiście dokonać uzupełnienia braków formalnych z uwagi na stan zdrowia; wskazywała także że jednoosobowo prowadzi działalność, nie korzysta ze współpracy z innymi osobami, w tym z aplikantami. Odnośnie zaś zarzutu Pokrzywdzonego ukrywania przez nią faktu odrzucenia skarg radca prawny (…) wyjaśniła, że w momencie otrzymania telefonicznej informacji od Pokrzywdzonego o zwrocie 192,80 zł tytułem opłaty nie wiedziała, że skargi zostały odrzucone. Nie wiedziała, z jakiego tytułu nastąpił zwrot. Ten bowiem otrzymał wcześniej zwrot pieniędzy, niż radca prawny zarządzenie o zwrocie skarg kasacyjnych; podniosła, że była w sądzie celem wyjaśnienia sprawy uzupełniania braków. Radca prawna (…) już na etapie postępowania przed Z-cą Rzecznika Dyscyplinarnego złożyła wniosek o dobrowolne poddanie się karze i wnosiła o wymierzenie kary upomnienia z uwagi na wieloletnią, rzetelną praktykę zawodową radcy prawnego oraz całokształt okoliczności, w tym łagodzących (choroba, osobiste działanie Pokrzywdzonego w sprawie, informacja od tegoż o uzupełnieniu braków formalnych skarg kasacyjnych, itd.). Wobec takiego wniosku, podobnie jak i na rozprawie w dniu (…) r. (…) wskazywał na brak możliwości konsensualnego załatwienia sprawy przez wymierzenie radcy prawnemu (…) kary upomnienia, jako najmniej dolegliwej spośród całego katalogu kar dyscyplinarnych.

Ustalenia dokonane przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego w toku dochodzenia są spójne, logiczne i nie budzą wątpliwości Sądu. Stan faktyczny ujawniony w dokumentach z akt sprawy, jak i wyjaśnienia obwinionej radcy prawnej złożone na rozprawie w dniu (…) r. są

jasne i nie wymagają dodatkowego uzupełnienia. Podobnie za wiarygodne uznał Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wyjaśnienia Pokrzywdzonego ujawnione tak w jego korespondencji w sprawie, jak i zeznaniach złożonych na rozprawie, zwłaszcza w zakresie w jakim korespondują one z treścią ujawnionych dowodów z dokumentów. W tym miejscu odniesienia wymaga decyzja Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zmierzająca do oddalenia wniosków dowodowych Obwinionej radcy prawnej (…) opisane pismem złożonym do sprawy (pismo z dnia (…) r.) jako dotyczących okoliczności nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W ustnym uzasadnieniu na rozprawie wskazano, że dokumenty – pisma (…) nie są istotne dla rozstrzygnięcia w sprawie dyscyplinarnej, bowiem Sąd nie bada treści samej skargi kasacyjnej, wyłącznie jej formalne uchybienia, o ile mają związek z działaniem profesjonalnego pełnomocnika. W zakresie zaś dowodów tyczących nienagannej pracy Obwinionej radcy prawnej w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego są to wiadomości znane Sądowi z urzędu w zakresie niezbędnym do orzekania w sprawie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że Obwiniona popełniła czyn wypełniający znamiona przewinienia dyscyplinarnego wskazany we wniosku o ukaranie. Zgodnie z treścią art. 6 KERP radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Dodatkowo zgodnie z art. 8 KERP radca prawny świadcząc klientowi pomoc prawną postępuje lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. Natomiast na podstawie art. 12 ust. 1 KERP radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela poglądy Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zaprezentowane we wniosku o ukaranie w zakresie wykładni powołanych powyżej przepisów, a mianowicie że od radcy prawnego, świadczącego pomoc prawną, wymagana jest sumienność i najwyższa staranność, jakiej oczekuje się od profesjonalisty. Utrwalona linia orzecznictwa sądowego oraz wypowiedzi doktryny pozwalają przyjąć, że zawodowy charakter działalności radcy prawnego oznacza podwyższony zakres wymagań, co pozostaje uzasadnione zarówno doświadczeniem profesjonalisty, uzyskanymi przez niego najwyższymi kwalifikacjami, jak i posiadaną przez niego fachową, specjalistyczną wiedzą. Zwłaszcza, że w sprawie niniejszej radca prawny funkcjonował niejako w reżimie przymusu adwokacko-radcowskiego. Sporządzenie i wniesienie bowiem skargi kasacyjnej do NSA podlega szeregowi wymogów formalnych, w tym związane jest z zastosowaniem przymusu adwokacko-radcowskiego oraz spełnieniem przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego wielu obowiązków związanych z konstrukcją tego środka zaskarżenia. Przymus adwokacko-radcowski w postępowaniu sądowo-administracyjnym dotyczy jedynie zastępstwa przed NSA i ma charakter nieusuwalny. Strona nie może być zwolniona z tego wymogu. Przymus adwokacko-radcowski w postępowaniu sądowym jest rozumiany jako obowiązek zastąpienia strony przez fachowego pełnomocnika przy dokonywaniu określonej czynności procesowej albo w określonej fazie postępowania. Oznacza *de facto* pozbawienie strony zdolności postulacyjnej. Przymus adwokacko-radcowski musi więc być przede wszystkim rozumiany jako obligatoryjne zastępstwo procesowe, po drugie zaś jako szczególny wymóg formalny pisma procesowego, od którego spełnienia zależy skuteczność czynności procesowej.

Najistotniejszym punktem wspólnym obu instytucji jest obowiązkowe zastępstwo strony przez profesjonalistę. Reprezentant działa w imieniu i na rzecz mocodawcy; innymi słowy, działania podmiotu profesjonalnego wywołują określone skutki w rzeczywistości prawnej strony. Instytucję przymusu adwokacko-radcowskiego można ujmować również jako swoisty przejaw formalizmu procesowego. W takim rozumieniu jest to szczególnego rodzaju wymóg formalny, który polega na sporządzeniu oraz własnoręcznym podpisaniu wskazanego przez ustawę pisma procesowego, od którego zachowania zależy jego skuteczność. Z jednej strony jest to samodzielny, szczególny wymóg formalny, z drugiej zaś od jego spełnienia zależy uczynienie zadość pozostałym kryteriom wymaganym przez ustawę. Należy wskazać, że instytucja przymusu adwokacko-radcowskiego została utworzona z uwagi na ważkie znaczenie pism procesowych nią objętych, ich zawiły charakter oraz przeświadczenie, że dopełnić tych czynności w sposób należyty może tylko i wyłącznie profesjonalista. Zasadniczym celem tej instytucji jest to, aby czynność prawna nim objęta miała charakter skuteczny(tak: *Rafał Stankiewicz dr. hab. nauk prawnych; pracownik Instytutu Nauk Prawno-Administracyjnych Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego; radca prawny w OIRP w Warszawie „KRRP Przymus adwokacko-radcowski w postępowaniu przed Naczelnym Sądem Administracyjnym" Temidium.Pl*). Przymus adwokacko-radcowski pełni także funkcję gwarancyjną zapewniając ochronę mocodawcy; pozwala realizować zapisaną w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP zasadę prawa do sądu. Przyjmuje się, że sporządzenie pisma procesowego w oparciu o przymus adwokacko-radcowski nastąpi zgodnie z zasadami sztuki zawodowej radcy prawnego czy też adwokata, jak również pozwoli osiągnąć spodziewane skutki procesowe. Standard fachowości opiera się na założeniu, że adwokat lub radca prawny powołany do dokonania czynności procesowej wypełni swój obowiązek w sposób profesjonalny – zapewnia to właściwe przygotowanie zawodowe, doświadczenie oraz objęcie tych osób koniecznością przestrzegania zasad etyki zawodowej. Wiedza prawnicza zatem oraz doświadczenie zawodowe, jak również udzielone przez mocodawcę pełnomocnictwo nakładają na radcę prawnego obowiązek dołożenia najwyższych starań w zakresie zastępstwa procesowego, co zwłaszcza obliguje radcę prawnego do dbałości o dokonywanie czynności procesowych z zachowaniem terminów procesowych. Radca prawny powinien również uczynić zadość obowiązkowi rzetelnego informowania o przebiegu i wyniku sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki i w sposób uzgodniony lub przyjęty z klientem. W orzecznictwie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego utrwalone jest stanowisko, że zawinione zaniechania radcy prawnego, których konsekwencją jest pozbawienie mocodawcy wniesienia środka zaskarżenia należy oceniać jako brak należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych (m.in.: orzeczenie WSD z dnia 7 maja 2014r., sygn. akt WO 98/13, orzeczenie WSD z dnia 5 lipca 2019r., sygn. akt: WO 51/19). Odnosząc powyższe do ustalonego stanu faktycznego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zgodził się z oceną Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP, że przyjęcie zlecenia i otrzymanie wynagrodzenia rodzi po stronie radcy prawnego obowiązek wykonywania czynności zawodowych zgodnie z wiedzą prawniczą, uczciwie i z należytą starannością. Popełnianie błędów podczas dokonywanych czynności należy ocenić jako naganny sposób wykonywania zawodu radcy prawnego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela także wywody Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie we wspomnianej już sprawie WO 51/19, zgodnie z którymi „ ... niezależnie od innych wątpliwości i sporu co do zakresu umowy (i formy komunikacji, na co

zwracała uwagę Obwiniona w sprawie niniejszej) już samo przyjęte w sprawie pełnomocnictwo, zobowiązywało obwinionego radcę prawnego do działania w sprawie sumiennie oraz z należyta starannością uwzględniająca profesjonalny charakter działania". Tym samym, zdaniem niniejszego Sądu, radca prawna była zobowiązana do podjęcia wszelkich działań zmierzających do uzupełnienia braku formalnego skarg kasacyjnych; i to w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego działań realnie możliwych bez jakiegokolwiek udziału mocodawcy. Dodatkowo, o czym już była mowa powyżej, przyjmując pełnomocnictwo, radca prawny jako pełnomocnik mający działać z należyta starannością uwzględniającą profesjonalny charakter tegoż działania, winien zabezpieczyć sobie możliwości kontaktu i dokonywania różnego rodzaju ustaleń z Pokrzywdzonym. Nie mogły pozostać poza uwaga Sądu wyjaśniania samej Obwinionej radcy prawnej (…) o szczególnego rodzaju relacjach łączących ją z pokrzywdzonym. Przeto sama radca prawna wskazała, że kwestie zawodowego doradztwa mieszały się z osobistymi relacjami i znajomością z Obwinionym. Te jednak relacje czy też za Obwinioną „duża samodzielność pokrzywdzonego" nie mogły zwolnić ją z obowiązku profesjonalnego działania. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego winny nawet wzmóc niejako czujność pełnomocnika, by żadna z kwestii nie została przeoczona czy pominięta – zwłaszcza jeśli chodzi o profesjonalne zawodowe czynności pełnomocnika. Wracając na grunt omawianego przewinienia dyscyplinarnego polegającego na nieuzupełnieniu braku formalnego dwu skarg kasacyjnych poprzez niezłożenie dodatkowych ich egzemplarzy (drugie z uchybień formalnych zostało spełnione przez samego Pokrzywdzonego – poprzez uiszczenia brakujących opłat) to w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości fakt, że strony musiały komunikować się w przedmiocie braków formalnych, niemniej braki do których uzupełnienia został wezwany pełnomocnik radca prawny (nie Pokrzywdzony) nie zostały w całości uzupełnione. Zatem radca prawny, niezależnie od dokonanych czynności nie dopełniła – działając jako pełnomocnik wzmocniony przymusem radcowskim - powinności formalnych względem wniesionych przez siebie skarg kasacyjnych. Zatem w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego brakowało po stronie profesjonalnego charakteru czynności m.in.: dowodu przekazania Pokrzywdzonemu kopii pisma z WSA o konieczności uzupełnienia braków formalnych, opinii w przedmiocie braku zasadności skarg – jeśli taka sytuacja miała miejsce (na co wskazywała w swoich pismach i wyjaśnianiach Obwiniona), dowodu sprawdzającego czy braki formalne zostały samodzielnie przez Pokrzywdzonego usunięte: telefon, sms, telefon do sądu (wszelkie te formy komunikacji, jak wynika z jednoznacznych wyjaśnień stron były wykorzystywane). Tym samym w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego profesjonalny charakter czynności przy skargach kasacyjnych (o czym szeroko mowa powyżej) wykluczał możliwość przerzucenia niejako odpowiedzialności za merytoryczny i formalny kształt tych czynności na mocodawcę. Skoro na mocy pełnomocnictwa radca prawna zobowiązała się do prowadzenia sprawy, to także do dokonania samodzielnie lub przez inne osoby, za które ponosi odpowiedzialność - wszelkich czynności związanych ze sprawą. Skoro zatem radca prawna została zobowiązana do opłaty i dodatkowego egzemplarza skarg, to za te czynności – ich wykonanie ponosi pełną odpowiedzialność – jak wskazano powyżej, bez względu na to kto je faktycznie wykonywał. Na uwagę zasługuje fakt, że Obwiniona radca prawna (…) przyznaje powyżej podniesione przez Sąd okoliczności, a w toku niniejszego postępowania wywiedziono w sposób nie budzący wątpliwości, iż skargi kasacyjne nie zostały uzupełnione

w całości, mino skutecznie doręczonego wezwania do ich uzupełnienia. W konsekwencji powyższych zaniechań skargi kasacyjne nie mogły mieć nadanego prawidłowego biegu co doprowadziło do odrzucenia tego środka zaskarżenia. Zaniechanie Obwinionej jest zatem tym bardziej naganne, że zamknęło Pokrzywdzonemu drogę do ewentualnej weryfikacji merytorycznego rozstrzygnięcia sądu.
Przechodząc do wymiaru kary za przewinienie dyscyplinarne Okręgowy Sad Dyscyplinarny orzekł Obwinionej radcy prawnej (…) karę nagany na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych. Uznał Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, że stanowi ona adekwatną i wystarczającą dolegliwość zadaną Obwinionej z powodu naruszenia przez nią konkretnej normy prawnej. Dodatkowo spełnia ona cele, które poprzez jej wymierzenia winny być osiągnięte. Wymierzona kara w świetle dokonania ewidentnego przewinienia dyscyplinarnego odpowiada właśnie ciężarowi czynu, jakiego dopuściła się radca prawna oraz piętnuje zachowanie w sposób oczywisty niewłaściwe z punktu widzenia charakteru zawodu radcy prawnego. Także postawa Obwinionej, którą w toku postępowania tak przed Z-cą Rzecznika, jak i Sądem wskazuje na osiągnięte względem niej cele; dodatkowo fakt, że podobny przypadek nie miał miejsca w jej dotychczasowej karierze radcy prawnego, przemawia za uznaniem, że kara nagany spełni pokładane w postępowaniu dyscyplinarnym cele. W konkretnych okolicznościach sprawy, taka kara zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego będzie także współmierna w stosunku do innych czynów dyscyplinarnych opisanych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego i wagi naruszenia. Taka kara będzie w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego karą właściwą, dobrze wybraną spośród kar przewidzianych przez ustawodawcę, względem tego konkretnego przewinienia dyscyplinarnego. Zderzył także Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ową naganności czynu ze stopniem społecznej jego szkodliwości rozumianej jako prawo obywatela do oczekiwania od swojego pełnomocnika profesjonalnego działania.

O obciążeniu Obwinionej kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.559,00 zł Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie § 1 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w związku z art. 706 ust. 3 ustawy. Na wskazaną kwotę składają się poniesione w toku postępowania wydatki, w tym na przesyłki pocztowe (59,00 zł) oraz wynagrodzenie sędziów Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego i Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji zgodnie z powołanymi wyżej przepisami.

Pouczenie:

Na podstawie art. 701 ustawy z dnia 7 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz.

2115 z późn. zm.) od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w termie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący: Sędziowie:

Paweł Strzelec Anna Jakubowska-Rybczyńska Tomasz Marzec